

Συνήθως στα θέματα αυτά τα ερωτήματα που τίθενται είναι: α) περιγραφικό, β) αιτιολόγηση-τεκμηρίωση, γ) προτάσεις πάνω στο ζητούμενο ή κάτι καινούργιο. Το πλεονέκτημα των θεμάτων αυτών, όπως αναφέρθηκε ήδη, είναι η έτοιμη διάρθρωση, που μας απομακρύνει από τον κίνδυνο του "εκτός θέματος".

Σχηματικά προτείνουμε την εξής διάρθρωση αυτού του τύπου θεμάτων:

1. Πρόλογος-εισαγωγή

- α. Μεταβατική παράγραφος (ολοκλήρωση με τη θέση που προτίθεται)
- β. Ζητούμενο α.
- γ. Μεταβατική παράγραφος
- δ. Ζητούμενο β.
- ε. Μεταβατική παράγραφος
- ς. Ζητούμενο γ.
- ζ. Μεταβατική παράγραφος

2. Κύριο θέμα.....

3. Επίλογος

(Το πρόβλημα που παρουσιάζεται εδώ είναι στον πρόλογο κυρίως, αναζητώντας το γενικό από το οποίο θα ξεκινήσουμε, για να στηρίξουμε την ορθή απάντηση στα ζητούμενα ερωτήματα, πρέπει να σχολιάσουμε τη θέση που δίνεται στο θέμα μας. Αυτό σημαίνει πιστοποίηση και επανάληψη αυτής της θέσης, που θα παρουσιαστεί πλέον δική μας. Ο πρόλογος επίσης θα πρέπει να έχει εισαγωγικές παρατηρήσεις που θα βοηθήσουν στην κατανόηση του θέματος.

Τα ζητούμενα είπαμε ότι είναι: περιγραφή, αιτιολόγηση, τεκμηρίωση, προτάσεις. Κάθε ζητούμενο θα ακολουθεί τους κανόνες της διαλεκτικής μεθόδου, ήτοι θέσ -- αντίθεση -- σύνθεση. Τις κρίσεις θα στηρίζουν τα επιχειρήματα και αυτά θα στηρίζουν οι μαρτυρίες-παραδείγματα (κατ'εκλογήν). Τα συμπεράσματα καλό είναι να συγκεντρώνονται στο τέλος.)

Και εδώ η έκταση των παραγράφων και των σελίδων θα ακολουθεί την διάρθρωση που αναφέρθηκε στο Α αυτής της εργασίας.

Α.-Το θέμα με φαινομενικό λογοτεχνικό περιεχόμενο και χωρίς ερώτημα. Η μορφή του λόγου είναι σφριγηλή και η διάρθρωση του περιεχομένου προβληματική. Είναι το γνωστό παράθεμα, από το οποίο ζητάμε συνήθως την ουσία του περιεχομένου να είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις των άλλων θεμάτων.

Για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε το περιεχόμενο και να διαρθρώσουμε το θέμα θα πρέπει να κάνουμε κάποιες κινήσεις.

Πρώτο: να δούμε τις λέξεις προσεχτικά, τις έννοιες αναλυτικά και τις εκφράσεις διερευνητικά, πολλές φορές, και να εξαντλήσουμε κάθε διαφορετικό σημείο και κάθε δυνατή και πιθανή παρερμηνεία.

Δεύτερο: Με βάση τις ερμηνείες που δώσαμε σε κάποια δύσκολα σημεία, θα φέρουμε το θέμα σε μια προσιτή μορφή, σε ένα ευρύτερο χρονικό και κοινωνικό πλαίσιο.

Τρίτο: θα περιορίσουμε το θέμα σε μία ή δύο το πολύ έννοιες ή κάποια συγκεκριμένα μένη θέση και σχέση. Με αυτό τον τρόπο μπορούμε να αναγάγουμε τα θέματα από τις προηγούμενες μορφές διατύπωσης και σαν τέτοιο να το αντιμετωπίσουμε.

Ή να δημιουργήσουμε μόνοι μας τα ερωτήματα που διαλαμβάνονται με τη μορφή περιγραφής, αιτιολόγησης-τεκμηρίωσης και προτάσεων ελεύθερων.

Τέταρτο: τα ερωτήματα που δημιουργήσαμε να φροντίσουμε να τα απαντήσουμε.

Η κωδικοποίηση αυτού του τρόπου ανάγεται στα εξής:

1.-Εντοπισμός και ερμηνεία των δύσκολων σημείων.

2.-Μετατροπή του θέματος με βάση τις ερμηνείες που δώσαμε στην πρώτη κίνηση σε μια πιο ψαλαρή και πιο προσιτή μορφή, δηλαδή ένταξη του θέματος στο ευρύτερο χρονικό και κοινωνικό πλαίσιο για την πλήρη κατανόηση.

3.-Περιορισμός του θέματος σε μία ή δύο έννοιες ή μία σχέση (ξεκινάμε από το δεδομένο ότι ένα θέμα δεν εξεργάζεται παρά μία ή το πολύ δύο έννοιες ή μία σχέση)

4.-Αναγωγή της έννοιας ή σχέσης σε ερωτήματα με τον τρόπο που δείχθηκε πιο πριν.

Κατά τον ίδιο τρόπο γίνεται και ο υπολογισμός των παραγράφων και σελίδων του περιεχομένου για να υπάρχει η απαραίτητη επάρκεια.

Σημείωση: Στην ίδια κατηγορία θεμάτων ανήκουν και: α) τα αρχαία γνωμικά και β) οι παροιμίες, για τα οποία προτείνουμε συνοπτικά τις εξής διαρθρώσεις: